

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ὑνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησια . . . δρ. 8,—

Ἑτησια φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . > 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ὀκτωβρίου 1909

Ἔτος 31ον.— Ἀριθ. 47

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ὁ μονόλογος αὐτὸς τοῦ Ἀντώνη ἐξηκολούθησεν εἰς τὴν κλίμακα, εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἀμαξάν, μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνακαλύψας ἕξ ζεύγη ὑψηλῶν ὑποδημάτων, περιπλανωμένων εἰς τὴν πλατεῖαν, ὁ Ἀντώνης διεβίβασεν εἰς τὸν κ. Κορπανῶφ τὴν παραγγελίαν τοῦ κ. Δυμποῦ.

— Μὰ ποῖς εἶνε αὐτοὶ ὁ κύριος ποῦ μὲ θέλει ; ἤρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος μὲ δισταγμὸν, νομίζων ὅτι πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως.

— Εἶνε ἕνας κύριος ποῦ βιάζεται πολὺ νὰ σᾶς συναντήσῃ· δὲν μοῦ εἶπε τί σᾶς θέλει, νομίζω ὅμως πῶς τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε τὸ γρηγορώτερον.

— Πᾶμε καὶ βλέπουμε, εἶπεν ἡ Μαρία-Σοφία.

Ἐστρουμώθησαν εἰς τὸ ἀμάξι, ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου, μὲ τὸν Κύριλλον ἐπὶ τῶν γονάτων του, (*) καὶ τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε.

Δέκα λεπτὰ βραδύτερον, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κορπανῶφ εὗρισκοντο ἐνώπιον τοῦ κυρίου Δυμποῦ καὶ τῆς Ἑδίθ.

Ὁ Ἀντώνης δὲν ἠκραάσθη ἀπὸ τὴν θύραν. Ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὸν Αὐγουστον ἀφοσίωσίς του, ἔκρινε τὴν μέθοδον αὐτὴν ἀνευλαβῆ πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην καὶ ταπεινωτικὴν δι' αὐτόν.

Ἄλλο πρᾶγμα ἔμως νὰ στηρίξῃς τὸ αὐτί σου εἰς μίαν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 374.

κλειδαρότρυπαν, καὶ ἄλλο πρᾶγμα νὰ κούξῃς, χωρὶς νὰ κροᾷσαι, ἀπὸ μακράν...

Ἡ τραπέζα εἶχε μίαν θύραν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης. Ἡ θύρα αὕτη ἦτο ἀνοικτὴ διὰ τὴν κλείσῃ ὁ Ἀντώνης ;...

Καὶ ἄλλη εὐτυχὴς σύμπτωσις : πλησίον τῆς θύρας ὑπῆρχε ἕνας μπουφές ρυθμοῦ Ἀναγεννήσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφύλαττον τάσημικά τῆς τραπέζης.

Ἀλλὰ τάσημικά αὐτὰ εἶχον μεγάλην ἀνάγκην στυλιδώσεως. Πταίει ὁ Ἀντώνης ἂν τὸ ἐνεθυμήθη ἔξαφνα ; Ἡρῆσε λοιπὸν νὰ τρίβῃ εὐσυνειδήτως ἕνα δίσκον, ὁ ὁποῖος, παρημελημένος πρὸ καιροῦ, εἶχε χάσῃ τὴν ἀρχικὴν του λάμψιν.

Δὲν ἔτθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς του παρὰ κάποιος ψίθυρος. Προφανῶς ὠμίλουν χαμηλοφώνως. Ἡ μυστικὴ αὐτὴ συνομιλία διήρκεσε σχεδὸν ἕν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐπειτα τὴν διέδεχθη ἐκρηγῆς γέλωτος. Ἐγελοῦσαν καὶ οἱ τέσσαρες μαζί.

Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ἐπρόσεχαν νὰ χαμηλόνουν τὴν φωνὴν των εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ὁ κ. Δυμποῦ ἔλεγε :

Δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ρωσσίαν, πρὶν σᾶς δεῖξω ὅλα τὰ θαυμάσια, ποῦ ἔχει τὸ Παρίσι μας.

Ὁ Κορπανῶφ πρέπει νὰ νῆνταξέ κάποιαν παρατήρησιν ἢ ὁποία δὲν ἔφθασε καθαρὰ μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Ἀντώνη· ὁ κ. Δυμποῦ εὐθὺς διεμαρτυρήθη :

— Ἀπεναντίας ἐγὼ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, ἀγαπητοί μου... ἑξάδελφοι, διότι ἑξάδελφοι ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν. Μικρὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὴν ἀπερίσκεπτον υἱόν μου ; Ποία νοῦθεσία θὰ ἤξιζεν ὅσον ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ἔλαβε ; Ἐπειτα καὶ ἡ ἀνεκτίμητος αὐτὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχετε, κατὰ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ διαμονὴν του, δὲν εἶνε τίποτε λοιπὸν ; Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Αὐγουστοῦ ἤμπορούσε νὰ περιέλθῃ εἰς ἕνα Κορπανῶφ οἷον δὴποτε. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἐξέλεγα διὰ νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸν υἱόν

« Ἡ Ἑδίθ καὶ ἡ Σοφία-Μαρία συνομιλοῦν φαιδρότατα. »
(Σελίς 382, στ. γ')

μου κατὰ τὸν χρόνον τὸν ὅποιον θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ φερῶσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ρωσικῆς γλώσσης...

— Βλέπω λοιπὸν ὅτι καλὰ ἐγὼ τὰ ἐδιόρθωσα ὅλα μὲ τὰ τηλεγραφήματά μου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀντώνης, λαμβάνων πόζαν θριαμβευτοῦ. Καλὰ λέγουν πῶς δὲν γνωρίζει κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του. Νά, τώρα ἀνακαλύπτω ὅτι ἔχω...

Καὶ ἐνῷ ὁ ὑπὸ κρητὸς ἐξήτει ἀκόμη λέξιν διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ κρυφία του προτερήματα, ὁ κύριος Δυμπουά ἐνεφανίσθη εἰς τὸ πλαίσιον τῆς θύρας.

Ὁ πατὴρ τοῦ Αὐγούστου ἐξεπλάγη βλέπων τὸν θαλαμηπόλον του εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν καὶ εἰς ἐκείνην τὴν στάσιν. Ἀλλ' ἡ ἐκπλήξις του δὲν ἐξισούτο πρὸς τὸν τρόπον τοῦ Ἀντώνη, ὁ ὅποιος ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ σῶμά του εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δίσκον, τὸν ὅποιον, μολοντί ἔλαμπεν ἤδη ὡς ὁ ἥλιος, ἐξηκολούθησε νὰ τρίβῃ ζωηρῶς.

Ὁ κύριος Δυμπουά δὲν εἶπε τίποτε, μὴ θέλων νὰ ταπεινώσῃ τὸν ὑπὸ κρητὸς ἐνῶπιον τῶν ξένων του· ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ὠμίλει ἀρκετὰ σαφῶς, ὥστε νὰ μαντεύσῃ ὁ ἀδιάκριτος, ὅτι δὲν ἐξεστόμιζεν ὁ κύριός του.

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ἐπλησίασα αὐτὴν τὴν πόρτα περισσότερον ἢ ὅσο μὲ βλέπετε, τὸν ἐβεβαίωσεν.

Ὁ κύριος Δυμπουά μετὰ βίας συνεκράτησεν ἐκρηγνῆν γέλωτος.

— Δὲν ἐπλησίασες, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ θὰ μπορούσες νὰ ὀρκισθῆς, ὅτι δὲν ἐπρόσεξες νὰ κούσῃς;... Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιον. Ἐ, κύρ Ἀντώνη! τί λέγουν γι' αὐτὸ τὰ ἄσπρα σου μαλλιά, ποῦ τόσο φροντίζεις γιὰ τὴν τιμὴν των;

— Δὲν ἐσυλλογιζόμουν παρὰ τὸν κύριον Αὐγούστον! ὡμολόγησεν ὁ κατηγορούμενος.

Ὁ κύριος Δυμπουά παρεμέρισε, διὰ νὰ ἀφίσῃ τὸν κύριον, τὴν κυρίαν Κορπανώφ καὶ τὴν Ἑδίθ, οἱ ὅποιοι ἠκολούθουν, νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐὰν ὁ Ἀντώνης διετῆρει ἔχνος φυχραιμίας, θὰ παρετῆρει ὅτι τὰ πρόσωπα ἦσαν μᾶλλον εὐμενῆ, καὶ μάλιστα ὅτι τὸ μείδιμα τῶν δύο γυναικῶν εἶχε μίαν ἐκφρασιν ἐπιδοκιμαστικὴν, προπάντων

τῆς δεσποινίδος Ἑδίθ. Ἀλλὰ δὲν ἔδλεπε παρὰ τὸν δίσκον του, τὸν ὅποιον ἐξηκολούθει νὰ τρίβῃ.

— Ἄν δὲν ἔχῃς σκοπὸ νὰ τὸν φερίρῃς ὅλον, νομίζω πῶς μπορείς πιά νὰ τὸν βάλῃς ἐστὶ θέσι του, συνεβούλευσε μὲ κάποιαν εἰρωνειαν ὁ κ. Δυμπουά.

— Ἐτσι! ὑπέλαβεν, ἀφοῦ ὁ Ἀντώνης ὑπήκουσεν. Ἀκουσέ με τώρα. Ἐχάσας ἄδικα τὸν καιρὸν σου, διότι σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐπαναλάβῃς ἔστω καὶ μὴ μόνον λέξι ἀπὸ τῆ συνομιλίας μας ἐστὶν υἱόν μου. Πρόσεξε καλὰ νὰ μὴν παραβῇς αὐτὴ τὴ διαταγὴ μου, γιὰτὶ ἀλλοιῶτα...

— Ὁ κύριος δὲν θέλει βέβαια νὰ πῇ πῶς θὰ μὲ βγάλῃ! διέκοψεν ὁ Ἀντώνης. Εἰκόσιε πτὰ τώρα χρόνια εἰμαι στὴν ὑπερηφάνειά σου... σωστά!

— Ἀλήθεια, καλέ μου Ἀντώνη. Γιὰ τοῦτο βασιζομαι σὲ σένα.

— Ναί, μὰ τὸ παιδί... τὸ παιδί, κύριέ μου; ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνης μὲ ἱκετευτικὸν ὕφος παραμάνας.

— Ἀς το πιά τὸ παιδί νὰ διευθύνεται μόνον τοῦ ἐστὶν ἡλικίας ποῦ εἶνε...

— Ἐχετε δίκιο... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, κύριε! Ὅταν τὸ βλέπω λυπημένον, στενοχωρημένον, γίνεται πάλι τὸ «ποι-

δί» μας. Θυμᾶστε τὸν καιρὸ ποῦ τὸ μαθαίναμε νὰ περπατῇ, οἱ δύο μας;

— Ἀ, κατεργάρη! Προσπαθεῖς νὰ μὲ συγκινήσῃς. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν περνοῦν! Μισὴ λέξι ἀκόμη νὰ προσθέσῃς, ἐθύμωσα.

— Καὶ τὰ νεύματα;... ὁ κύριος μου ἀπαγορεύει ἀκόμη καὶ τὰ νεύματα;...

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;...

— Μά...

— Νὰ σηκῶν τὰ χέρια στὸν οὐρανόν, παραδείγματος χάριν, παρενέβη ἡ κυρία Κορπανώφ, καὶ νὰ ὑπαγορεύῃ μ' αὐτὸ 'ς τὸν ἐξάδελφον Αὐγούστο νὰ στείλῃ ἕνα πατέρα καὶ μίαν ἀδελφὴν, ποῦ ἔγιναν ὀχληροί, εἰς ἄλλον κόσμον καλλίτερον...

Ὁ Ἀντώνης ἐκύτταξε τὴν Καν Κορπανώφ ἐνός.

«Καλὲ αὐτοὶ τὰ εἶπαν ὅλα μεταξὺ τους, ἐσυλλογίσθη. Δυστυχισμένε μου κύριε Αὐγούστε! Τί, ἔχεις νὰ τραβήξῃς!... Δὲν εἶνε ὅμως εὐγενὲς ἐκ μέρους των... νὰ σὲ κάμνουν ἔτσι ἐσένα, ποῦ ἐξώδεσες γι' αὐτοὺς ὅλα σου τὰ λεπτὰ!...»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν εἶχαν διόλου συνωμῶσι· ἀπλῶς εἶχαν ἐξηγηθῇ.

Μετὰ τὰς πρώτας σιγὰς τῆς ζωηρᾶς ἐκπλήξεως καὶ κάποιας ἐπιφυλακτικῆς ψυχρότητος, κατακτηθέντες ὑπὸ τῆς φιλόφρονος εἰλικρινείας τοῦ κυρίου Δυμπουά, ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἡ σύζυγός του ἱλαρύνθησαν. Ὅ, τι τοῖς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν κατὰ τὴν ἀφίξιν των, τὰ πράγματα ὅσα ἔμεναν δι' αὐτοὺς ἀνεξήγητα, ἕνα πλῆθος λεπτομερειῶν, — τὰ πάντα ἐταξινομούντο τώρα καὶ συνεφώνουν πληρέστατα πρὸς τὰς ἐμπιστευτικὰς ἀνακρινάσεις τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐγούστου. Ἀφοῦ συνεφιλιώθησαν οὕτως, ἀντήλλαξαν τὰς ἐντυπώσεις των καὶ ἤρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι μὲ τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν ἱστορίαν.

Ἀπεφασίσθη μάλιστα νὰ φέρουν τὸν Αὐγούστον ἐλεύθερον νὰ τὰ ξεμπερδεύσῃ ὅπως ᾔθελεν. Ὁ κύριος Δυμπουά ἔκρινεν ἀναγκαίαν αὐτὴν τὴν δοκιμὴν, διὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκαμνε μέχρι τέλους ἡ ἐμφύτος χρηστότης, εὐρισκομένη εἰς τοιαύτην ἀδιέξοδον θέσιν...

Ἡ Μαρία-Σοφία δὲν ἔλεγε τίποτε, ὑπέσχετο ὅμως καθ' ἑαυτὴν νὰ περιπλέξῃ ὅσον ἤμπορούσε τὸν νεαρόν των ἀμφιτρύονα.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψε, φωνάζων ἀπὸ τὸν προθάλαμον:

— Ὁρᾶτε μὲ τὴν ἐκατάφεραν!

Ἐπειτα, βλέπων τὰ πράγματα τῶν ταξειδιωτῶν:

— Πῶς; ἔφθασαν κηῶλα;

Ἡ ἐρώτησις ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Ἀντώνη.

Ὁ ὑπὸ κρητὸς ἐσήκωσε τὰς χεῖρας, ἰχαμῆλως τὴν κεφαλὴν, ἐταλαντεύθη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ μαγειρεῖον.

— Τί συμβαίνει; ἐπιθύρυσεν ὁ Αὐγούστος.

Ὁρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

«Ὅλοι ἦσαν ἤδη συνηθροισμένοι ἐκεῖ.

Ὁ κ. Κορπανώφ καὶ ὁ κ. Δυμπουά ἐστέκοντο ὄρθιοι καὶ σιωπηλοὶ πλησίον τοῦ παραθύρου, ἡ Ἑδίθ ὅμως καὶ ἡ Μαρία-Σοφία, καθήμεναι εἰς τὸν καναπὲν καὶ περιστοιχιζόμεναι ἀπὸ τὰ παῖδια, συνωμίζουν παιδρότατα.

Ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ὁ Αὐγούστος περιέβαλε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

Δὲν εἶχε προῖδῃ ὅτι αἱ πρῶται λέξεις μετὰ τοῦ πατρὸς του θάντηλλάσσοντο οὕτως ἐνώπιον τῶν ξένων του. Ἐνόμιζεν ὅτι προηγουμένως θὰ ἐγίνετο κάποια συνεννόησις, κάποια συνωμοσία, τὴν ὁποίαν θὰ ἐδέχετο προσωρινῶς ὁ κ. Δυμπουά.

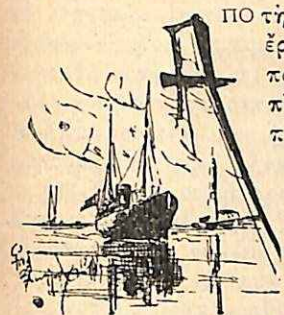
Ἀλλὰ ἔτσι ἔξαφνα, ἀπροστάτευτος, ὁλομόναχος, μὴ γνωρίζων κἄν ἂν θὰ ὑπεστηρίζετο;...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩ ΜΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙΣ

Ἀγαθητοί μου,

ΠΟ τὴν Ἀμερικὴν μᾶς ἔρχονται ὅλα τὰ παράδοξα. Αὐτὸ πλέον κατήντησε παροιμία. Ἀλλ' εἶνε τῶντι ἀδύνατον νὰ νοίξῃ κανεὶς ἐφημερίδα καὶ νὰ μὴν ἰδῇ ἐν τουλάχιστον ἁμερικανικὸν παράδοξον. Προχθὲς π. χ. ἐδιάβαζα, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν κάμνουν τώρα καὶ ψεύτικα... αὐγά. Τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ τὸ πιστεύω, διότι καὶ ἄλλην φορὰν τὸ εἶδα. Ἀπομνημονύται, λέγει, τὸν χρόνον μὲ ἄμυλον ἀραβοσίτου, κουφάουν μὲ αἷμα, μὲ ζαφουράναν καὶ δὲν εἰξεύρω μὲ τί ἄλλο. Τὸ ἀσπράδι τὸ κατασκευάζουν ἀπὸ διαφόρους λευκωμάτων οὐσίας, καὶ τέλος τὸ κέλυφος ἀπὸ ἄτθεστον. Ἡ ἐπεξεργασία εἶνε τελειοτάτη. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἐν τεχνητῇ ἀπὸ ἐν φυσικῷ αὐγόν. Καὶ μὲ ὅλην τὴν καταδίωξιν τῆς ἀστυνομίας, τὰ ψεύτικα αὐγά πωλοῦνται εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ χιλιάδας!

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐπίσης μᾶς ἤλθε κατ' αὐτὰς καὶ ἡ εἰδήσις περὶ τῆς καταπληκτικῆς πρῶμου ἀναπτύξεως ἐνὸς ἀγοριῦ. Ἐνδεκα ἐτῶν καὶ εἶνε... φοιτητής! Ὀκτὼ ἐτῶν εἶχε τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' οἱ γονεῖς του δὲν τὸν ἐνέγραψαν ἀπὸ τότε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ μεγαλώσῃ ὀλίγον... Ἐνὸς ἔτους ἤρχισε νὰ συλλαβίζῃ. Δύο ἐτῶν ἤξευρε τελείαν ἀνάγνωσιν καὶ γραφῇ. Τεσσάρων ἐτῶν, κατέπληττε μὲ τὰς γνώσεις του. Σήμερον γνωρίζει τρεῖς ξένας γλώσσας, ἔχει δὲ συγγραψὴ καὶ μίαν Ἀνατομίαν διὰ παιδιὰ. Καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον σπουδάζει ἱατρικὴν, ὥστε δεκαοκταετῆς θὰ εἶνε πλέον ἱατρός καὶ ἴσως-ἴσως... καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου!

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς εἰδήσιν, μᾶς ἤλθε καὶ μία ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Πρόκειται πάλιν περὶ πρῶμου ἀναπτύξεως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν σωματικῆς. Ὁ μικρὸς Ἰταλός, — τεσσάρων μόλις ἐτῶν, — ἔχει ἤδη ἀνάστημα ἐνὸς μέτρου καὶ τριάντα ἐκατοστών, ἀνάπτυξιν ἐν γένει καὶ φωνὴν τελείου ἐφήβου, διάνοιαν ὅμως νηπιακὴν. Ὁ Δομπρόζο, ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν σοφός, ὁ ὅποιος εἶχεν ἐρωτηθῇ περὶ τοῦ παραδόξου φαινομένου, ἀπήντησεν ὅτι καὶ ἄλλα νήπια ἐγνώρισεν μὲ σωματικὴν ἀνάπτυξιν ἐφήβων. Εἶνε ἰδιοτροπία τῆς

φύσεως ἐμφανιζομένη συχνὰ εἰς μικρότερον ἢ μεγαλύτερον βαθμόν. Συνήθως ὅμως τὰ παῖδια τῆς πρῶρου σωματικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως ὅλα τὰ τέρατα, δὲν εἶνε μακρόβια.

Ὁ Ἀμερικανέπαις μὲ τὴν, τόσω πρῶμον διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ὁ Ἰταλός μὲ τὴν σωματικὴν, ἀποτελοῦν ὅμοιον φαινόμενον ἀλλὰ καὶ ἀντίθετον. Δέγω ἀντίθετον, διότι τὸ σωματικὴν ἀνάστημα, ἡ φυσικὴ δύναμις, διαφέρει βέβαια πολὺ ἀπὸ μίαν ψυχικὴν μόνον ἀνάπτυξιν, ἀπὸ μίαν δύναμιν διανοητικὴν. Ἀλλὰ λέγω ὅμοιον, ὅχι μόνον διότι καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις πρόκειται περὶ μιᾶς παραδοξότητος, περὶ μιᾶς ἀντινομίας, περὶ πράγματος ἀσυνήθους ἐπίσης καὶ ἐξαιρετικοῦ, — ἀλλὰ καὶ διότι, κατὰ βάθος, ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν διανοητικὴν. Ἡ καλλιτέρα, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ σωματικὴ.

Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς τὴν πρῶρον σωματικὴν ἀνάπτυξιν, μεγαλύνουν τὰ μέλη, τὰ ὀστέα, οἱ μυῶνες, τὰ κατώτερα νεύρα κτλ. ἐνῷ εἰς τὴν πρῶρον διανοητικὴν, ἀναπτύσσονται πρῶτως καὶ τελειοποιοῦνται ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὰ εὐγενέστερα νεύρα. Καὶ εἰς τὴν μίαν λοιπὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν, τὸ σῶμα, ἡ ὕλη ἀναπτύσσεται πρῶτως. Ἀδιαφοροῦν ἂν εἰς τὴν πρῶτην ἔχωμεν ὡς ἀποτέλεσμα ὄγκον καὶ δύναμιν σωματικὴν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἀπλῶς ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν ἱκανότητα.

Εἰς τὴν κανονικὴν ἄνθρωπον συμβαίνει πάντοτε ἡ μία ἀνάπτυξις μὲ τὴν ἄλλην, δηλαδὴ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἀναπτύσσονται ἐξ ἴσου. Εἰς τὰ τερατώδη παῖδια, συμβαίνει ἄλλα μέρη νὰ ἀναπτύσσονται πολὺ πρῶτως, καὶ ἄλλα φυσικῶς, κανονικῶς (ἡ καὶ νὰ καθυστεροῦν). Οὕτω βλέπομεν τετραετὴ παῖδια μὲ ἀνάπτυξιν σωματικὴν, ἐφήβων, ἀλλὰ μὲ ἐγκέφαλον κανονικόν, νηπιακόν, δηλαδὴ τῆς ἡλικίας των. Καὶ ἄλλα πάλιν, νήπια καθ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἐκτὸς τοῦ ἐγκέφαλου, ὁ ὅποιος ὠριμάζει πρῶτως.

Εἰς παλαιότερους καιροὺς, διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ πρᾶγμα ἐκπληκτικῶν φαινομένων τῆς πρῶρου διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐπεκαλύοντο τὴν μετεμφύχωσιν καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι, — κατὰ λάθος ἴσως ἢ κατὰ θαῦμα τοῦ Θεοῦ, — μία ψυχὴ ὠριμος ἐνεφυσήθη εἰς ἐν σῶμα βρεφικόν. Ἀλλ' ἤτο μὴ πλάνη. Ὅπως ἡ σωματικὴ, καὶ ἡ διανοητικὴ πρῶρος ἀνάπτυξις δὲν εἶνε παρὰ μία ἀνωμαλία ὁργανικῆ. Συμβαίνει δὲ ὅπως συμβαίνουν καὶ ὅλοι αἱ ἄλλαι ἀνωμαλίαι, τὰ ἐξαδάκτυλα χέρια, τὰ μισὰ αὐτιά, τὰ σχισμένα χεῖλη (λαγοχειλία) κτλ.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε ἴσως τώρα: Διατί

ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰς ἀνωμαλίας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τόσα πλάσματα δυστυχῆ; Δὲν εἰξεύρω. Δὲν εἰμαι θεολόγος, νομίζω δὲ ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγίανσιν τὰς βουλάς τοῦ Ὑψίστου. Εἰξεύρω μόνον ὅτι αἱ ἀνωμαλίαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τόσα πλάσματα δυστυχῆ, ἀλλὰ ἀπεναντίας τὰ κάμνουν εὐτυχέστατα, προπάντων δὲ τοὺς περὶ αὐτά, καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει. Ἡ μεγαλοφυΐα π. χ.: γάρμα καὶ εὐεργεσία τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ἀνωμαλία. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μεγαλοφυοῦς, καὶ ἐν γένει ὁ ὀργανισμὸς του, διαφέρει ἀπὸ τοὺς κοινούς. Ἐπομένως εἶνε κατὰ ἐξαιρετικὴν καὶ ἀνωμαλόν. Ἀλλὰ συλλογισθῆτε ποῦ ὅδρηγ' αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία! Κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ᾔθελε νὰ γεννηθῇ μ' ἕνα πῶδι ὀλιγώτερον ἢ μ' ἕνα δάκτυλον εἰς τὸ αὐτί. Ἀλλὰ ποῖος δὲν θὰ ᾔθελε νὰ γεννηθῇ μέγας ποιητής, μουσικός, μαθηματικός, ἐφευρέτης!

Διότι, καθὼς ξεύρετε, οἱ μεγάλοι δὲν γίνονται ἀλλὰ γεννῶνται. Ἡ καλλιτέρα, δὲν γίνονται παρὰ ἐὼν γεννηθῶν. Ἰσως λοιπὸν, — ποῖος ξεύρει! — διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰς ἀνωμαλίας, ὅταν μερικαὶ προξενούν τόσα εὐεργετήματα, ἱκανὰ νὰ ναντισταθμίσουν μὲ τὸ παραπάνω τὰ κακὰ τῶν ἄλλων...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

Βραβεύθει

εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων. [Ἰδε Διάπλ. σ. 314.]

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΛΑΠΑΛΙΣ

Φίλος της Διαπλάσεως ανέγνωσε κατ' αὐτὰς εἰς χρονογράφημα ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος τὴν ἐξῆς φράσιν: «...ὅθ' ἦτο ἀνοησία ἀνταξία τοῦ μακαρίτου κυρίου Δελαπαλίου.» Καὶ ἐρωτᾷ: «Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Δελαπαλίας, τὸν ὁποῖον τόσοι συχνὰ βλέπω νὰ ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι ὡς πρότυπον ἀνοήτου; Εἶνε πραγματικῶς, ὡς μοὶ εἶπεν εἰς καθηγητῆς μου, ὁ ἀνδρὲς ἐκεῖνος καὶ εὐγενὴς στρατηγὸς τοῦ Φραγκίσκου Α' τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον τόσοι εὐφύμως ἀναφέρει ἡ ἱστορία; Καὶ ἂν εἶνε αὐτὸς, πῶς συμβαίνει νὰ ἔχη σήμερον φήμην μωροῦ καὶ νὰ τῷ ἀποδίδεται κάθε ἀνοησία;»

Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, φίλε μου, πῶς συμβαίνει... Κυκλοφοροῦν πρὸ αἰῶνων μερικοὶ γαλλικοὶ στίχοι, περίφημοι, ἀστεϊάτατοι καὶ πασίγνωστοι. Παραδείγματός χάριν: «Α'πέθανε πρὸ τῆς Παβίας. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο ἀκόμη ζωντανός.»

[Il est mort devant Pavie:
Un quart d'heure avant sa mort
Il était encore en vie.]

Καὶ ἄλλο: «Δὲν ἔβγαζε ποτὲ τὸ καπέλλον του, χωρὶς νὰ ποικαλύψῃ τὴν κεφαλὴν του.»

[N'ôter jamais son chapeau
Sans decouvrir sa tête.]

Καὶ τοῦτο ἀκόμη: «Α'πέθανε Παρασκευήν, τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς του. Ἐὰν ἀπέθνησκε Σάββατον, θὰ ἔξῃ περισσότερον.»

[Il mourut le vendredi,
Dernier jour de son âge;
S'il fût mort le samedi,
Il eût vécu davantage.]

Οἱ στίχοι αὗτοί κακῶς ἀποδίδονται εἰς τὴν Δελαπαλίς. Εἶνε ἀπίστευτον ἐλεγεῖον, ἀστεῖον χαρὰ κτῆρος, τὸ ὁποῖον συνετέθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὑπὸ κάποιου εὐφυοῦς Γάλλου ὀνομαζομένου Λαμονναί (La Monnaie). Τὸ ἔγραψε χάριν διασκεδάσεως, μὴ προμαντεύων βεβαίως ὅτι θὰ ἐγίνετο τόσοι δημοφιλές. Ἀλλ' οὔτε εἶχε ὅλου κατὰ νοῦν ὁ ἄνθρωπος νὰ γελοιοποιήσῃ διὰ τοῦ ἐλεγεῖου τοῦ τὸν ἀνδρῆον στρατηγὸν τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, τὸν φονευθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Παβίας. Τὸ ἔγραψε διὰ λογαριασμὸν καὶ εἰς βάρος ἐνὸς ἄλλου, ἐνὸς ἀστείου ὑποκειμένου, ἐντελῶς φανταστικοῦ, ἥτοι τοῦ διασήμου, ὡς τὸν ὀνομάζει, Λαγκαλὶς (La Ga-

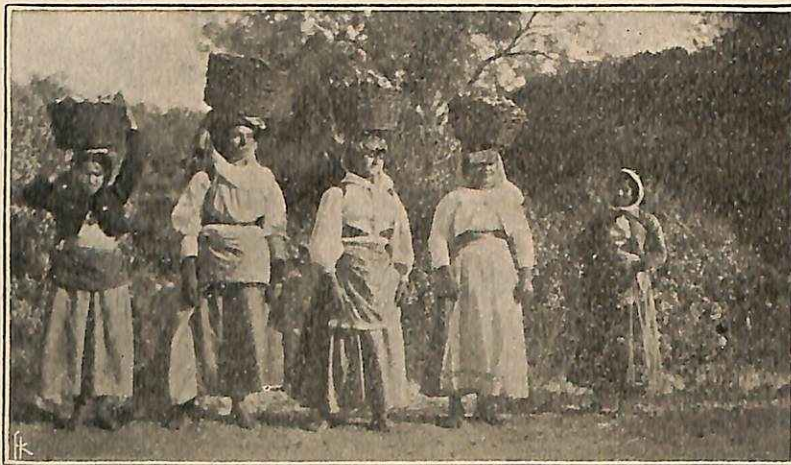
lisse). Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Λαγκαλὶς ἦτο πολέμιός τῆς, διότι ὡς λέγει τὸ ἴδιον ποίημα, «ὁρηνόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἀπέθανεν ἐπιρροῶς» ἡ δὲ ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του.»

[Regretté de ses soldats
Il mourut digne d'envie;
Et le jour de son trepas
Fut le dernier de sa vie.]

Ἀπὸ στόματος λοιπὸν εἰς στόμα, αἱ ἀστεῖαι στροφῆς τοῦ ποιήματος παρεμorfοῦντο, ἡλλοιοῦντο, προσετίθεντο δὲ καὶ νέαι, κατὰ τὴν ἴδιον πάντοτε ρυθμόν. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐμοσύνη τοῦ ἐνόματος τοῦ φανταστικοῦ ἥρωος μὲ τὸ τοῦ στρατηγικοῦ τοῦ Φραγκίσκου Α' ἐγίνετο αἰτία νὰ πιστευθῇ, ὅτι ὁ Λαμονναί λέγων Λαγκαλὶς ἐνόησε τὴν Δελαπαλίς. Τὸ δὲ ὄνομα τῆς Παβίας, τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἐκεῖ χάριν ἀπλῆς ἐμοιοκαταληξίας (Pavie-vie), ἐθεωρήθη ὡς μία ἐπι-

ἽΟ Σκουπᾶς.

Χωρικοί Κερκύρας.—(Φωτοσκίαισις. Β' Βραβεῖον
Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

πλέον ἐνδείξεις, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Δε-Λαπαλίου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην, ἐφρονέθη τῶντι εἰς τὴν μάχην τῆς Παβίας.

Ἄλλοι πάλιν λέγουσι, ὅτι ὁ Λαπα-

λὶς ἀπέθανεν ἄλλου, εἰς ἄλλην μάχην ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν. Ἀδιάρκον. Εἴτε εἰς τὴν Παβίαν ἀπέθανε, εἴτε πρὸ ἰσπανικοῦ τινος φρουρίου, ὁ στρατηγὸς Δελαπαλὶς δὲν εἶνε ὁ σατυριζόμενος εἰς τὸ ἐλεγεῖον τοῦ Λαμονναί, οὔτε ἦτο ἄξιος τοιαύτης τιμῆς, διότι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὁ ἄνθρωπος ἔλεγεν ἀνοησίας. Ὁ ἀνέκτος, τὸν ὁποῖον ἐσαύρισε ὁ ποιητὴς, ἦτο κάποιος ἄλλος, ἄγνωστος, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πλάσμα τῆς φαντασίας του.

Ἀλλ' ἡ παρεξήγησις ἔκαμε τὴν δρόμον τῆς διὰ τῶν αἰώνων. Ὁ Λαγκαλὶς ἐπιστεῦθη ὡς Δελαπαλὶς. Ὁ σατυριστὴς μάλιστα ἐσυγχύσθη κάπως μὲ τὸν σατυριζόμενον, καὶ πολλοὶ ἀκόμη νομίζουν ὅτι ὁ ἴδιος Δελαπαλὶς ἔγραψε τοὺς μωροὺς ἐκείνους στίχους. Δι' αὐτὰ ὅλα ὅσα ἐκείνος ἀκούσθη τοιοῦτου εἵδους μωρία ἢ ἀφέλεια, λέγουσι, — οἱ χρονογράφοι, — ὅτι εἶνε ἀνταξία τοῦ κυρίου Δελαπαλίου.

ΠΕΡΟΣ ΠΙΡΓΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ!

Ἡ Ἄννα εἶνε μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ μαμμὰ ἔφυγε πολὺ πρῶτ' ἡμέρᾳ, διὰ μίαν θαλασσίαν ἐκδρομὴν μακρυνήν, πέραν ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι.

Ἡ Ἄννα ἔφαγε μὲ τὴν Σταμάταν, τὴν γραῖα νταντᾶ της, εἰς τὰς ἑνδεκά' ἔπειτα ἔπαιξεν ὀλίγον εἰς τὸ περιβόλι' ἔπειτα ἡ Σταμάτα τὴν ἔδωκε νὰ κοιμηθῇ, ὅπως ἔκαμνε κάθε μεσημέρι.

Ἀλλὰ ἡ Ἄννα δὲν κοιμᾶται... Τὰ μεγάλα γαλανά της μάτια κυττάζουν εἰς τὸ ταβάνι μίαν εὐμορφὴν ἰδέαν ποῦ ἐγεννήθη ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πενταετὲς μυαλούδακι της, — ἓνα μυαλούδακι κατὰφροσμον, κατὰκαίνουργον, ὅπως τὸ ἀνοικτόχρωμον χαρτὶ ποῦ σκεπάζει τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου της, ὅπως τὸ κυανῶν σμάλτον τοῦρανοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περνοῦν λευκόχρυσά συννεφάκια...

Ἡ μαμμὰ θὰ γυρίσῃ τὸ βράδυ διὰ τὸ δεῖπνον. Ἡ Ἄννα λατρεῖ τὴν μαμμὰ της. Ἡ μαμμὰ εἶνε τόσο καλὴ, τόσο εὐμορφῇ... τὰ φίλιά της εἶνε σὰν χλιαρὴ πνοὴ ἀπὸ τοῦ χαϊδεύει... Ἡ Ἄννα θὰ ἔκαμνεν ὅτι δὴποτε διὰ νὰ διατηρήσῃ αὐτὰ τὰ φίλια.

Ἡ μαμμὰ λοιπὸν εἶχε πῇ χθὲς εἰς τὸν Βαρνάβα, τὸν γέρο-φαρᾶν, τὸν μεγάλον φίλον τῆς Ἄννας:

— Ἀχ, καλέ μου Βαρνάβα, πότε

λοιπὸν θὰ μᾶς φέρῃς γαρίδες, μεγάλες-μεγάλες γαρίδες;

Κ' ἔχαμογελοῦσε μὲ τὸ χαμέγελο τὸ δικό της, ποῦ εἶνε ἔμπρὸς εἰς τὰ ἄλλα χαμέγελα ὅτι εἶνε ὁ ἥλιος ἔμπρὸς εἰς τὸ φεγγάρι.

Καὶ ὁ Βαρνάβας τῆς εἶχεν ἀποκριθῇ: — Μεθαύριο χωρὶς ἄλλο, κυρία. Ὅχι αὔριο, γιατί αὔριο θὰ πάω στὴν Ἀγία-Κυριακὴ γιὰ τὰ δίκτυα μου... Μεθαύριον ὅμως, σίγουρα θὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Ἡ Ἄννα τὰ ἔκρινεν αὐτὰ προσεκτικῇ, μὲ σκυμμένο τὸ ξανθόμαλλον κεφαλάκι... Καὶ ὅταν ἐξύπνησε τὴν ἄλγην ἡμέραν, τὰ συλλογιζέτο ἀκόμη, ἐνῶ ἔκαμνε τὴν πρωϊνὴν της τουαλέταν... καὶ ἔπειτα ἐνῶ ἔτρωγε μὲ τὴν Σταμάταν... καὶ ἔπειτα ἐνῶ ἔπαιζεν εἰς τὸ περιβόλι... καὶ τώρα πάλιν τὰ συλλογιζέται εἰς τὸ κρεβάτι...

Ἀφοῦ ὁ Βαρνάβας δὲν μπορῇ νὰ πιάσῃ σήμερον τὲς περίφημες γαρίδες, ποῦ ἐπιθυμῇ τόσοι ἡ μαμμὰ, γιατί νὰ μὴ προσπαθῇ νὰ τῆς πιάσῃ αὐτὴ ἡ Ἄννα... Ξεῦρε πολὺ καλὰ νὰ φαρεύῃ μὲ τὸ μεγάλο της δίκτυο... ξεῦρε ἀκόμη νὰ σηκώνῃ ψηλά-ψηλά τὸ τριανταφυλὶ της φουστανάκι καὶ τὸ κεντημένο της πανταλονάκι... Ἡ Ἄννα εἶνε πολὺ ἐπιτήδειο κοριτσάκι. Ἐπειτα θέλει τόσο πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀγαπημένην της μαμμὰ! Καὶ ἡ μαμμὰ τῆς θὰ εὐχαριστήσῃ τόσο πολὺ, νὰ φάγῃ ἀπέψε, ὅταν θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν, ὥραϊες μεγάλες γαρίδες!..

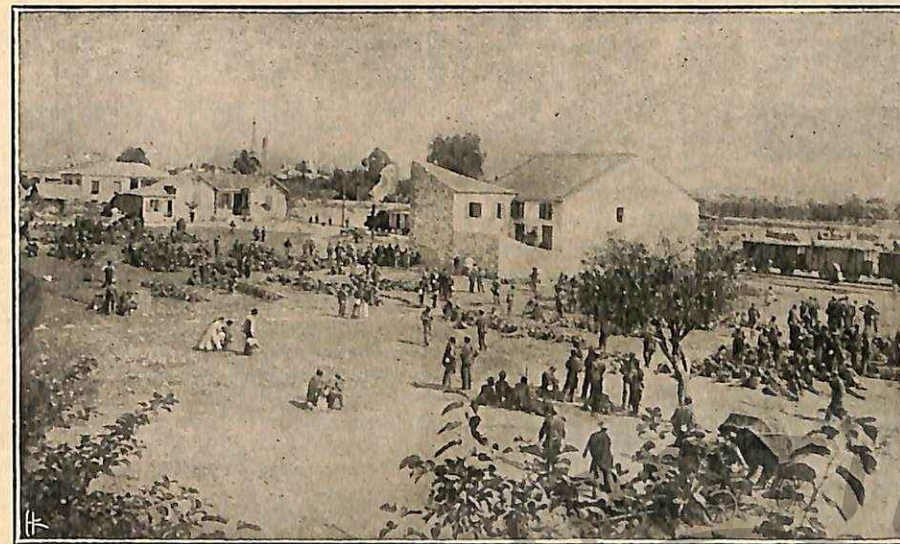
Ἐτελείωσε! Ἡ Ἄννα θὰ φύγῃ ὀλομόναχη, κρυφά. Ἐτσι δὲν πρέπει, διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἐκπληξιν; Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ τὴν ἰδῇ, κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε: οὔτε ἡ Σταμάτα, οὔτε ὁ Γιάννης ὁ περιβολάρης, οὔτε ἡ Μαριγώ, ἡ μαγειρίσσα.

Καὶ ἡ ὥρα εἶνε πολὺ κατάλληλη. Ἡ Σταμάτα, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι ἡ «μπεμπέκα» τῆς εἶνε βυθισμένη εἰς βαθὺν ὕπνον καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πρὸ δύο τουλάχιστον ὥρων, κοιμᾶται καὶ αὐτὴ ἡσυχῇ ἐπάνω στὴν κάλτσα τῆς μαμμᾶς ποῦ μαντάρει, — μιὰ κάλτσα λεπτὴ σὰν ἀπὸ δαντέλλα. Ἡ Μαριγώ, εἰς τὴν κουζίναν, σιδερόνει κατὰ ἀσπρόρουχα: ὁ δὲ Γιάννης, εἰς τὸ περιβόλι, καταγίνεται ὑπομονητικὰ νὰ λυτρώσῃ ἓν ὠραῖον φυτὸν σαλάτας, μὲ κίτρινα ἄνθη, ἀπὸ

τὰ σκουλήκια ποῦ θέλουν νὰ τὸ φάγουν.

Σὰν τὸ φεῖδι, — ἓνα χαριτωμένο φεῖδακι ποῦ θὰ ἐφορούσε τριανταφυλλὶ φρέμα, ἄσπρα σκαρπινάκια, καὶ θὰ ἐκρατοῦσε ἓνα μεγάλο δίκτυο, — ἡ Ἄννα ξεγλυστρεῖ, χωρὶς νὰ κούσθῃ, ἀπὸ τὴν πισινὴν πορτοῦλα τοῦ περιβολίου. Τὰ ματάκια τῆς λάμπουν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην της καπὸταν, καὶ τὰ ποδαράκια τῆς τρέχουν γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ χαλικιόστρωτον δρομάκι, ποῦ ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸ σπῖτι εἰς τὴν βραχὴν ἀκρογιαλιάν...

Κανεὶς εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν! Κανεὶς διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν Ἄνναν!... Κανεὶς διὰ νὰ τῆς πῇ καὶ νὰ τῆς θυμίσῃ, ὅτι ἡ ξανθὴ ἀμμουδιά, ποῦ ἀπλίνεται ράθυμη κοντὰ στὴν ἄστατη θάλασσα, εἶνε σὲ μερικὰ μῆρη ἀκόμη πρὸς ἄστατη, ἀκόμη πρὸς ἀπὸ τὴν θά-

Οἱ ἔφεδροι τοῦ 1908.—(Στρατηγὸς τῆς Ἀσίας. Β' Βραβεῖον
Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

λασσα τὴν ἴδια!.. Ὅχι, κανεὶς δὲν εἶν' ἐκεῖ!

Καὶ γενναϊότατα ἡ μπεμπέκα βγάζει τὰ σκαρπινάκια τῆς, ἀνασκουμπόνεται, μπαίνει εἰς τὸ νερὸ καὶ φαρεύει... φαρεύει... μὲ ὅλον τὸν ζήλον ἐνὸς μικροῦ εὐτυχισμένου πλάσματος.

Ἡ Ἄννα φαρεύει τώρα μίαν ὥραν, μίαν ὀλόκληρην ὥραν, κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, — ἃ, εἶνε πολὺ διὰ μίαν μπεμπέκα πέντε χρονῶν! Ἀλλ' αἱ γαρίδες εἶνε σπάνιαι καὶ τὸ φάρεμα ἄτυχον!

Ἡ Ἄννα δὲν ἀποθαρρύνεται. Ἐκεῖ πέρα, κοντὰ ἐς ἐκείνους τοὺς βράχους, θὰ κοιμούνται χωρὶς ἄλλο αἱ γαρίδες... ὅπως ἡ Σταμάτα ἐπάνω εἰς τὴν κάλτσάν... ὅπως ἡ Ἄννα, τίς ἄλλες ἡμέρες, εἰς μικρὸ λευκὸ της κρεβάτακι... Πρέπει νὰ πάῃ νὰ τῆς ξυπνήσῃ... Ἀλλοῦτικα ἡ μαμμὰ δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ ἀπὸψε μὲ

τὴν ὥρᾳ ἐκπληξιν τῆς κόρης της. Καὶ ἡ Ἄννα πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν βράχον.

Ἐξαφνα... ἔξαφνα, ναί, ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βάρους, τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ παράξενα... Ἡ Ἄννα κάμνει νὰ τραβήξῃ τὰ πόδια τῆς, ἀλλὰ χώνονται βαθεῖα καὶ τὰ δύο μέσα εἰς τὴν ἄμμον. Καὶ ὅσον ἡ μικρὰ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ, νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πατήσῃ στερεά, τόσοι περισσότεροι βυθίζονται τὰ ποδαράκια τῆς εἰς μίαν τρύπαν παράξενην, ποῦ καταπίνει ὀλονὲν τὰ λεπτὰ στραγάλια, τίς παχουλές γαμπουλές, τὰ γόνατα, τὰ σκέλη ἕως ἐπάνω, ἕως εἰς τὸ κέντημα τοῦ μικροῦ ἀνασηκωμένου πανταλονίου!

Εἰς μίαν στιγμὴν φοβεράν, ἡ Ἄννα ἐννοεῖ: ἔξαφνα ἐνθυμεῖται τὴν ἀκακὴν ἀμμουδιάν τῆς ἀκρογιαλίας ἐκεῖνης,

ὅπου κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ, διότι εἰς μερικὰ μέρη ἐνεδρεῖ ὁ θάνατος. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ μαμμὰ ἔλεγε πάντα τῆς Σταμάτας νὰ μὴν τὴν πηγαίνει ποτέ, ποτέ, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος... Καὶ τώρα ἡ Σταμάτα εἶνε μακρὰ. Καὶ ἡ μαμμὰ ἀκόμη μακρύτερα, εἰς τὴν γαλάζια θάλασσαν... καὶ ἡ τρύπα ἐξακολουθεῖ νὰ καταπίνει τὴν Ἄνναν, μισολιπόθυμη ἀπὸ τὸ φόβον τῆς, ποῦ ἔχει ὅμως ἀκόμη τὴ δύναμιν νὰ φωνάξῃ: «Μαμμὰ!... μαμμὰ!...» καὶ νὰ κλαίῃ ἀπηλπισμένη....

Ἡ Ἄννα ἐπώλησε καλὰ τὰ δίκτυα της. Ὁ Βαρνάβας εἶνε εὐχαριστῆμένος. Γυρίζει βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Ἀγία Κυριακὴν. Εἶνε νωρὶς ἀκόμη, καὶ θὰ μπορέσῃ ἴσως, πρὶν βραδυάσῃ, νὰ φαρύσῃ μερικὰς γαρίδας, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν καλὴν Ἀθηναία κυρία.

Ἐξαφνα ὁ Βαρνάβας σταματᾷ, κυττάζει... Ἀνήσυχος, ζαρόνει τὸ μτωπὸν του. Ἐπειτα, μιὰ φοβερὴ βλαστημία βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ γρήγορα, πολὺ γρήγορα, τρέχει πρὸς κατὰ βράχους, ὅπου, ἐκεῖ-κάτω εἰς τὴν χρυσῇ ἄμμον, διακρίνεται μὲτ' ἓνα κομμάτι τριανταφυλλὶ ὕψασμα καὶ ἓνα ἄσπρο σημάδακι...

Καθὼς περνᾷ, αὐτὸς ποῦ γνωρίζει τὸν κίνδυνον, ἀποσπᾷ μίαν σάνιδα ἀπὸ ἓνα φράκτιον.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1910

Από σήμερα μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου. — Σκοπός του Ξεσπαθώματος είναι πάντοτε η αύξηση και η βελτίωση του φύλλου. — Αναγνώσατε τους όρους του Διαγωνισμού.

ΕΤΑ τ' Αποτελέσματα του 1. Ένάτου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, ιδού σήμερα ή προκήρυξις του Δεκάτου. Συμφώνως με τους κατωτέρω δημοσιευμένους όρους, θα βραβεύσω και πάλιν όσους θα μου κάμουν τους περισσότερους συνδρομητάς εις την Διάπλαιν του 1910, από σήμερα Ξεσπαθώνοντες μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Τ' αποτελέσματα του λήξαντος Διαγωνισμού όλίγον ήσαν ικανοποιητικά. "Ας ελπίσωμεν ότι τ' Αποτελέσματα του νέου θα είναι ικανοποιητικώτερα. Καί θα είναι, εάν οι νυν συνδρομηταί έννοήσουν καλώς τήν σκεπτήν και τήν σημασίαν του Ξεσπαθώματος.

Οι προθυμότεροι των φίλων μου, δραστηρίως και αποτελεσματικώς πάντοτε Ξεσπαθώνοντες, αντιλαμβάνονται το Ξεσπαθώμα ως καθήκον. Καθήκον προς τήν έκαστον των, καθήκον προς τήν Διάπλαιν, καθήκον προς τους άλλους όλους. Έκείνος που Ξεσπαθώνει κάμνει πρώτον καλόν προς έκείνον τόν όποιον έγγραφε, διότι του άνοίγει τά μάτια και τόν κάμνει να γνωρίση και να πολλαύση τήν παντοειδή ώφέλειαν του περιοδικού μας. Δεύτερον κάμνει καλόν προς τήν Διάπλαιν, διότι συντελεί εις τήν αύξησην της κυκλοφορίας της και έπομένως της ευημερίας της. Τρίτον κάμνει καλόν προς τόν έκαστον του, διότι γίνεται άξιος των τιμών και των άμοιβών του βραβείου, και διότι απολαμβάνει και αύτός το περιοδικόν ηύξημένον και βελτιωμένον διά του Ξεσπαθώματος. Τέταρτον κάμνει καλόν προς όλους έν γενεί, διότι σκοπός του Ξεσπαθώματος είναι πάντοτε η αύξηση και η βελτίωσις του περιοδικού μας, το δε περιοδικόν μας άπενδύεται προς όλους τους Έλληνόπαιδας.

Ποίος, εάν συλλογισθή και σταθμίση καλώς τάνωτέρω, δέν θα θελήση να Ξεσπαθώσῃ; Ποίος, έν γνώσει ότι τοιούτον πολλαπλόν και μέγα καλόν κάμνει, δέν θα καταβάλῃ πᾶσαν ένέργειαν προς έγγραφήν νέων συνδρομητῶν και αγοραστῶν εις τήν Διάπλαιν;

Νομίζω δε ότι τοῦτο δέν είναι δύσκολον. Καθεὶς θα γνωρίζῃ πολλά παιδιά, άγόρια και κορίτσια, πού δέν εὔτυχε ακόμη να γίνουν συνδρομηταί μου. Συγγενεῖς του, φίλους του, συμμαθητάς του. "Ας τους δείξῃ τήν Διάπλαιν, ἄς τους ήμιλήσῃ θερμῶς ὑπέρ αὐτῆς, ἄς τοις προτείνῃ, ἄς τους προτρέψῃ να έγγραφοῦν. Θα δεχθῶν, εἶνε ἀδύνατον να μὴ δεχθῶν, όταν ἡ σύστασις γίνῃ ὅπως πρέπει. Διότι ἡ Διάπλαις και ἡ ἐκυστική εἶνε, και εὐθνή. Κάθε παιδί εἰμπορεῖ να οικονομήσῃ διέμισυ δραχμᾶς ἢ τρία φράγκα, τοῦλάχιστον διά μίαν τριμηνίαν. Καί ἅμα έγγραφῇ μίαν φοράν, γλυκαίνεται ἔπειτα και δύσκολα ξεγράφεται.

Οι μικρότεροι από τους φίλους μου εἰμποροῦν να ζητήσουν εις το Ξεσπαθώμα και τήν βοήθειαν των γονέων των,

των μεγαλειτέρων ἀδελφῶν των, των οικογενειακῶν των φίλων. "Ολοι βοήθουν προθύμως όταν πρόκειται να γίνῃ ένα καλόν. Το ζήτημα εἶνε να μὴ λησμονοῦν το Ξεσπαθώμα ποτέ, να τὸ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψει των, να τὸ κυνηγοῦν, και προπάντων να μὴν ἀπελπίζονται με τὰς πρώτας τυχὲν ἀποτυχίας. "Αν ἀπέτυχαν ἐδῶ, θὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖ ἂν ἡγήθῃ να έγγραφῇ αὐτός, θὰ δεχθῇ ένας ἄλλος. "Η ἐπιμονὴ νικά...

Μοῦ φαίνεται ότι ἀρκετὰ σὰς εἶπα. Δέν χρειάζεται τώρα παρὰ να διαβάσετε με μεγάλην προσοχήν τους όρους του Διαγωνισμού. "Ετοιμασθῆτε λοιπὸν και ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι: "Οσον ζωηρότερον θὰ εἶνε το Ξεσπαθώμα σας, τόσον περισσότερα δωδεκάσιλιδα ἢ διπλὰ φύλλα θὰ ἔχετε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1910. Ἐμπρός!

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 1. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'. — "Ο Διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θα λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1910 και θὰ περιλάβῃ όλους όσους μέχρι της ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ 32ου ἔτους, ἢ έγγραφῇ ν ἔ ο υ ς συνδρομητάς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'. — Οι έγγραφοι ν ἔ ο υ ς συνδρομητάς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους θὰ λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλῶν ἐν ὄλῳ προς τοῦς ὑπ' αὐτῶν έγγραφέντας συνδρομητάς μέχρι της λήξεως της συνδρομῆς των. (Δηλαδή: ὁ έγγραφὼν ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτίθεται, διὰ ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ έγγραφὼν ἑξαμήνον, 26 φύλλα, τριμήνον, 13 φύλλα, δύο συνδρομητάς ἐτησίους, 104 φύλλα, κτλ.). Ἐπὶ τῇ βραβεύσει αὐτῇ τὰ βραβεῖα θάπενεμθῶν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον πρώτης τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θάπενεμθῇ προς πάντας όσους μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου 1910 θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἶτε με αγοραστάς εἶτε με συνδρομητάς, εἶτε και με τὰ δύο), 530 φύλλα και ἄνω, δηλαδή φύλλα ἀναλογούντα προς ἐτήσιας συνδρομᾶς περισσότερας των δέκα. "Ολων τούτων θὰ δημοσιευθῇ εις τήν «Διάπλαιν» ἡ εἰκὼν, ὁ δὲ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θάνακηρυχθῇ. Κορυφαίος, και ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος των ἄλλων εις μεγαλῆτερον σχῆμα.

("Αν εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν λᾶθον μέρος και Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων προς έγγραφὴν συνδρομητῶν ἢ πωλήσιν φύλλων, τότε θάνακηρυχθῇ και Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖου, πλὴν της δημοσιεύσεως των εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ των ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἢ τοῦ μόνου τῶμοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομῇ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτός αὐτῶν). "Η ἀξία των βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος προς τὸ ποσόν των φύλλων, τὰ ὅποια διέθεσαν ἑκαστος. Καί ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ υπολογίσῃ 30 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ της τάξεως αὐτῆς λεπτὰ 25. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράκων 45 (150X30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (150X25).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως.

"Η τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου 1910 θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἶτε με αγοραστάς, εἶτε με συνδρομητάς, εἶτε και με τὰ δύο) ἀπὸ 52 ἔως 520 φύλλα, δηλαδή φύλλα ἀναλογούντα προς μίαν ἔως δέκα συνδρομᾶς.

"Εκ τούτων θὰ βραβευθῶν, και θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ εἰκοσιπέντε πρώτοι, κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. "Εάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος θὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων ἢ ἔνα ἢ περισσότερους ἐκ των ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν και ὄλων τούτων, ὅσοιδήποτε και ἂν εἶνε.

Και προς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ των ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, με μόνην τήν διαφορὰν. ὅτι ὁ μὲν πρώτος της τάξεως θὰ υπολογίσῃ 25 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 20.

Ἐ π α ι ν ο ς.

"Επαίνος θ' ἀπονεμηθῇ προς πάντας τοὺς λοιπούς, και θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ των ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξία: 15 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Ἐκτός των ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναται τις να έγγραφῇ και ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, και φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθώς και συνδρομητάς τριμήνους (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και φρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει να συνοδεύεται ἀπαραίτητως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἄλλως δέν ἐκτελεῖται.

2. — Ἐφ' ὅσον έγγραφῇ τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις των και τὸ ἀντίτιμον της συνδρομῆς των ἀνευ ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ να περιμένῃ να έγγραφῇ και ἄλλους διὰ να τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3. — Ἐγγραφῇ νέου συνδρομητοῦ διὰ να λογαριασθῇ ὡς Ξεσπαθώμα, πρέπει ὁ έγγραφὼν αὐτὸν να ἔχῃ ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος, δέν εἶνε ὁμως ἀνάγκη να ἔχῃ και ψευδώνυμον.

4. — Αἱ έγγραφαί των ἀπόρων λογαριάζονται εις τὸ Ξεσπαθώμα ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπαθώμα τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ και ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, έγγραφέντος εἶτε ὑπ' αὐτοῦ εἶτε και ὑπ' ἄλλου. ("Η ἀπ' εὐθείας ὁμως ἀνανέωσις των τριμήνων και ἑξαμήνων δέν λογαριάζεται εις τὸ Ξεσπαθώμα).

5. — Εἰς τὰς κληρώσεις των Δώρων της Διαπλάσεως θὰ λάθουν μέρος και οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ έγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς όρους τοῦ Λαχείου.

"ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ 1910

Μεταξὺ των καινοτομιῶν, αἱ ὅποια θὰ γίνονιν με τὸ νέον ἔτος 1910 εις τήν «Διάπλαιν», εἶνε και μία, τὴν ὅποιαν πρέπει να σὰς ἀναγγείλω ἀπὸ τώρα, διὰ να μὴ βοηθήσετε.

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, κάθε φυλλάδιον της «Διαπλάσεως» θὰ ἔχῃ και μίαν «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν», ποικίλην και διασκεδαστικωτάτην, ἢ ὅποια θὰ περιλαμβάνῃ σύντομα διηγηματάκια, πρωτοτύπα ἢ μεταφρασμένα, ποιηματάκια, περιγραφὰς, ἀνέκδοτα, παντός εἶδους περιεργα, Παιδικὰ Πνεύματα κτλ. κτλ.

Τὴν σελίδα αὕτην θὰ τὴν συντάσσετε σεις ἀποκλειστικῶς. Κάθε συνδρομητής (ἢ συνδρομητριά) της «Διαπλάσεως», ἔχων ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910 και προσληρωμένην δόκηλον τὴν συνδρομὴν τοῦ ἔτους, δικαιούται να μοῦ στείλῃ προς δημοσίευσιν ἔργα του ἐκ των ἀνωτέρω (διηγηματάκια, ποιηματάκια κλπ.) ἑκαστον των ὅποιν δέν πρέπει να υπερβαίνῃ τοὺς 25 στίχους στήλης της «Διαπλάσεως» ἢ τὰς 150 λέξεις. (Τὰ συντομώτερα θὰ προτιμῶνται) τὰ υπερβαίνοντα τὸ μέτρον των 150 λέξεων θάποκλείωνται, ὅσον ὠραία και ἂν εἶνε).

Ἀπὸ τὰ στελλόμενα, ἐγὼ θὰ ἐκλέγω τὰ καταλλήλότερα διὰ τὴν «Διάπλαιν», τὰ ὠραιότερα, τὰ ἐξυπνότερα, τὰ πρωτοτυπώτερα, και ὅττω θὰ καταρτίξω τὴν Σελίδα, φροντίζουσα να περιέχῃ πάντοτε, εἰ δυνατόν, ἀπ' ὅλα τὰ εἶδη, και να τελειώνῃ με Παιδικὸν Πνεῦμα, ἰδικὸν σας ἐπίσης, ὅπως και μέχρι τοῦδε, — τὸ ὅποιον εις τὸ ἑξῆς μετατίθεται ἐδῶ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ τὰ καταλλήλότερα και ὠραιότερα των στελλομένων ἔργων, θὰ ἐκλέγῃ ὅσα μοῦ χρειάζονται προς καταρτισμὸν μιᾶς σαφὲς τὸ δυνατόν πλήρους, ὠραίας

και ποικίλης Σελίδος. Τὰ ἄλλα ἐγκεκριμένα θὰ μένουν διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον. "Αλλ' ἂν ἐν τῇ μεταξὺ λάβω ἄλλα καλλίτερα, θὰ προτιμῶνται αὐτὰ, και ἐκεῖνα θὰ μένουν πάλιν, ἔως να παρουσιασθῇ εὐκαιρία, — δηλαδή ἔλθω. Ἐπομένως καμμίαν ὑπόσχεσιν και καμμίαν ἐσθύνην δέν ἀναλαμβάνω διὰ τὰ ἐγκριθμένα, περὶ των ὅποιων θὰ πληροφορῶ τοὺς ἀποστολεῖς εις τὴν Ἀλληλογραφίαν. Θὰ δημοσιεύωνται ὅποτε θέλω, ὅποτε χρειάζονται.

Αὐτὸ λοιπὸν πρώτιστα πρέπει να ἔχετε ὑπ' ὄψει σας, διὰ να λείψουν τὰ πικράπονα. Καί ἔπειτα τοὺς ἑξῆς όρους ἐκ των ὧν οὐκ ἄνευ: Κάθε κομμάτι ποῦ μοῦ στέλλετε διὰ τὴν «Σελίδα Συνεργασίας» (ποιήμα, διήγημα κτλ.) πρέπει να εἶνε γραμμένον μόνο του, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, και ἀπὸ τὴν μίαν μόνον ὀψιν τοῦ φύλλου. — Κάθε κομμάτι, ὅττω στελλόμενον, πρέπει, ἐκτός τοῦ τίτλου τοῦ ἔργου, να φέρῃ ἀποπάνω τὸν γενικὸν τίτλον «Διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας». — Κάθε κομμάτι πρέπει να εἶνε ὑπογεγραμμένον με τὸ ὄνομα και με τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστολέως. — Ἀποστολαί, μὴ τηροῦσαι κατὰ γράμμα τοὺς ἀνωτέρω όρους, θὰ ρίπνυνται εις τὸ κλάθῃ πρὶν διαβασθῶν.

Προβασμὰ δέν ὑπάρχει. Ἀποστολαί εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερα. Εἰμπορεῖ να στείλῃ κανεὶς ὅσα θέλῃ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ποῦ θὰ εἶνε συνδρομητής. Καί πρέπει οἱ δικιούμενοι να μοῦ στείλτε ἀπὸ τώρα, διὰ να καταρτίσω με τὴν ἡσυχίαν μετ' τὴν πρώτην «Σελίδα Συνεργασίας» ποῦ θὰ δημοσιευθῇ εις τὸ 1ον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου.

Βραβεῖον ἀμοιβῇ, δέν ὑπάρχει. Οὔτε καν Εὐσημία δέν θὰ δίδω διὰ τὰ δημοσιευόμενα. Ἀρκεῖ, προς τὸ παρόν, ἡ τιμὴ, και ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὅποιαν θὰ αἰσθάνεται ἑκαστος, βλέπων τὸ ἔργον του δημοσιευόμενον εις τὴν «Διάπλαιν» και γνωρίζων ὅτι θὰ τὸ διαθέσῃ τοῦλάχιστον 20,000 ἐπιλέκτων Ἑλληνοπαίδων!

"Η ἰδέα της «Σελίδος Συνεργασίας» μοῦ ἀνεπνεύσθη ἀπὸ μερικὰς ὠραίας ἀποστολὰς,

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτωρ της «Διαπλάσεως» δύναται να γίνῃ πᾶς συνδρομητής, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἢ τοῖς ἐδρίσκων ἀγοραστάς. 2. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται 20 λεπτὰ ἢ φρ. χρ. 0.20. Τὰ δὲ διπλὰ φύλλα 40 λεπτὰ ἢ φρ. χρ. 0.40.

3. — Τὰ φύλλα στέλλονται προς τοὺς πράκτορας, οἱ ὅποιοι φροντίζουν να εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον και να μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας προς ἀγοραστήν δέν στέλλεται.

4. — "Ο ἀγοραστής οὐδὲν δικαίωμα χαιρεί. Διὰ ν' ἀποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ, να λαμβάνῃ δηλ. μέρος εις τὴν Ἀλληλογραφίαν και εις τοὺς Διαγωνισμούς, να τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας εις τὸνομά του ἢ ἐντυπον ταίνιαν, κτλ. πρέπει να προπληρώσῃ μίαν τριμηνίον τοῦλάχιστον συνδρομῆς. Ἀλλ' ἂν θέλῃ να λάβῃ και ψευδώνυμον ἰσχύον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1910, τότε πρέπει να προκαταβάλῃ και 1 φράγκον, — ὡς ἐκανονίσθη διὰ πάντας τοὺς συνδρομητάς ἀνεξαίρετως.

5. — Χάριν εὐκολίας, στέλλω προς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ πιστώσει φύλλα μόνον ἐνὸς μηνός. Ἀλλ' ἂν εις τὸ τέλος τοῦ μηνός δέν μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτιμον, πῶς τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ἀνεῖ εἰς ἀποποίησιν, και οὔτε τοὺς συμπεριλαμβανόμενους εις τὸν Διαγωνισμόν ἂν δέν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, με τὸ δικαίωμα να δημοσιεύσω και τὰ ὀνόματά των. — "Η πιστώσις τοῦ μηνός ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν της σχετικῆς παραγγελίας των. Δηλαδή, ἂν ζητήσουν προηγούμενα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν να ἐμδάσουν μαζί με τὴν παραγγελίαν και τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δέν στέλλονται.

Κανὼν γενικός: — Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις και μεταγραφή Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος γενομένου ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε και έγγραφέντος ἤδη εις τὸ βιβλίον μας ἐπ' ὀνοματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ έγγραφόντες ἐπομένως συνδρομητάς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ἄς φροντίζουν να τὸ δηλώνουν συγχρόνως με τὴν παραγγελίαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Καί μία σὺστασις ακόμη. Ὁραία, ἔσοχα πραγματάκια προς μεταφράσιν, — ιστορικά ἀνέκδοτα, σύντομα ἠθικά, χαρακτηρισ, κτλ. — εἰμπορεῖτε να ἐδρίσκετε εις τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνικὰς Συγγραφεῖς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΣΥΡΡΟΗ έγγραφων αὐτῆς τὴν ἐδομαδα. Οἱ φίλοι μου σπεύδουν νᾶνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των με μίαν προθυμίαν ἑτος ἑταιοτικήν. Βύβονται τὴν αὐτὴν προθυμίαν να δειξοῦν και εις τὸ Ξεσπαθώμα. Ἐγὼ δὲ, ἀνταποκρινόμενη εις τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἀγάπην και υποστήριξιν, θὰ βελτιώσω σέως τὸ φύλλον και θὰ εἰσαγάγω πλῆθος ὠραίων καινοτομιῶν. Βλέπετε σήμερα τὴν «Σελίδα Συνεργασίας»; Ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου και ἄλλῃ μίαν καινοτομίαν, ἐπίσης σπουδαίαν. Ἐν γενεί τὸ φύλλον μας, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, θὰ εἶνε ἀγώφιστον.

Μεσοσημιακὴ Ἀσπίς, ἡ 1η τοῦ 30 Νοεμβρίου. "Οσοι ὄνομα σου λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. "Οσοι θέλουν τὸ ψευδώνυμον των και διὰ τὸ 1910, τὸ ἀνανεῶνουν στέλλοντες 1 δραχμὴν συμφώνως με τὸν Κανονισμόν. "Η ἂν δέν θέλουν τὸ ἴδιον, παίρνουν ἄλλο, πάντοτε ἐπὶ πληρωμῇ.

Τὸ θέρος, Μίση Ζέλα, εἶνε ἡ ἔσοχῃ τὸν χειμῶνα εἶνε τὰ πολλὰ μαθήματα. Πότε λοιπὸν θὰ μοῦ γράψῃ; Πρέπει να οικονομῇς κάπου-κάπου ὀλίγον καιρόν. Αὐτὸ κάμνουν ὅλοι. Διαφορετικὰ κανεὶς δέν θὰ ἔγραφε και δέν

ὅα εἶχα Ἀλληλογραφίαν. Βραβεῖον ἔστειλα.

Νὰ ἡ Ποιμενική Φλογέρα. Μαθήματα ἔχει καὶ αὐτή, ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεται ἀνὰ χρησιμοποίησιν τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της διὰ τὴν ἀγαπητὴν τῆς Διάπλασιν. Ἔτσι, μπράβο!

Χαίρω πολὺ πρὸς ἔγινες τώρα καλὰ, Ἀτρόμυτε Γυμνασιόται. Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἔχεις καιρὸν νὰ λάβῃς μέρος, δημοσιεύων Ἀγγελίας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ἀφοῦ δὲν ἔχεις δημοσίευσή καμμίαν πρὶν Πολλὰ δὲν χρειάζονται, καλὰ νὰ εἶνε.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Ἀγοροκόριτο. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πρὸς προέτρεψες δύο ἀγαπητάς μου φίλας, — τὰς ὁποίας ὡς τώρα ἐκ φήμης γνωρίζω, — νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψουν, διὰ νὰ τὰς γνωρίσω καλλίτερα. Ἡ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη.

Τάποτελέσματα τοῦ 111ου διαγωνισμοῦ, Ἀδριατικῆς Στόλες, ἀνέφεραν ὅσους ἔστειλαν Ἀσκήσεις διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909. Σὺ ἔστειλες Συλλογὴν διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ σοῦ δημοσιεύω Ἀσκήσεις. Εἶνε ὁ τρέχων 115ος Διαγωνισμός, τοῦ ὁποίου ἀργότερα θὰ ἴδῃς τὰ ἀποτελέσματα. Ἐνόησες τώρα;

Μικρὰ Βοσκοπούλα, τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ. Ἀλλ' οἷα θὰ εἶνε ὁ αὐτὸς ἂν θὰ ξεμυλέξῃ ὁ Αὐγουστος, ὅστερ' ἀπὸ τόσα ψεύματα!...

Μαῦρα Μάτια, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὠραία γράφεις. Τετράδια σοῦ ἔστειλα. Ἐτοίμασε τὴν Συλλογὴν σου, καὶ τώρα πρὸς ὅσον προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, μοῦ τὴν στέλλεις.

Καμμίαν φορὰν, Ἠχώ τῆς Λίμνης, καὶ τὰ γέλια εἶνε ἐκδηλωτικῶς συγκινήσεως. Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ πρὸς ἀγαπᾶς καὶ περιποιεῖσαι τόσον εἰς τὸ Σχολεῖον τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος. Εἶνε κατενθουσιασμένα μαζί σου.

Ὁραίως ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἰδανικότης, Καστανὴ Πυργοδόποινα, Ρήγας ὁ Φερεαῖος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Σμυρνάτος: Ἰαπότης, α. (τίς); Ρομαντισμός, α. (ἐγώ!) Ραγισμένο Βάζο, κ. (Α. Π.) Παγωμένος Ὁκεανός, α. (Φ. Χ.) Μαγευτικὸς Βόσπορος, κ. (Ε. Χ.) Φανταστικὸν α. (Α. Κ.) Θάλασσα τῆς Ἀνδρου, κ. (Μ. Α.) Δεοντόκαρδος, α. (Ν. Θ.) Καλλιμάχης, α. (Α. Τ.) Ἀσπίς τῆς Ἑλλάδος, κ. (Ε. Κ.) Τέκνον τῆς Σαχάρρας, α. (Ν. Μ.) Ἐαρινὴ Νεφέλη, κ. Γαῖονοράνα, α. (Π. Π.) Βαρκούλα τοῦ Φαλήρου, κ. (!!) Φάγος τῆς Ἀλεξανδρείας, κ. (Ε. Ν.) Ὁμῆλη τῆς Ἀγγλίας, κ. (Θ. Τ.) Δαιμόνιον Πνεῦμα, α. (Γ. Χ.) Ζιζάνιον Γυμνασίου, α. (Μ. Φ.) Ξανθὴ Νεράιδα, κ. Ἑλπίς τῶν Δυστυχῶν, κ. Πανελλήνιον Ὀνειρον, κ. (Χ. Π. Μ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μαρεῶτις Λίμνη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ποιητὴν Ὀμηρον (ἔλαβε εὐχαριστῶν) Ὁρίαντον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (βραβεῖον ἔστειλε) Ἀνακρέοντα (ἔστειλε ἐκ νέου) εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραιότατον δελετήριον) Θαλαμηγὸν Ἀμφιγυρίτην (ἐν Π. Πνεύμα ὅα δημοσιεύῃ) Ἀσκήσεις ὅμως ὅχι, διότι δι' αὐτὰς γίνεται διαγωνισμός δὲν ἐδιάβασες ποτὲ τὸν Ὀδηγὸν νὰ ἴδῃς τοὺς ὅρους;) Ἀγιάννην (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) δίκην ἔχει ἢ ἀδελφὴ σου, τώρα εἶνε ἡ σειρά τῆς) Δαφνοστεφῆ Σημαῖαν (εὐχαριστῶ πολὺ) μήπως δὲν ὑπάρχει τὸ Ταμείον τῶν ἀνδρῶν;) Προὴν ὑψοοραγοῦντος Ἀγγέλου (ἔλαβε εὐχαριστῶν)

ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη (γράφει μοῦ) Ἑλληρικὴν Δόξαν (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἢ ἐπιστολή σου) ναί, ἔχω ἀρκετοὺς ἐκεῖ συνδρομητάς: καὶ τώρα, μετὰ τὰς ἐνεργείας σου, ὅ' αὐξήσουν βέβαια) Κ. Δαβ. (δὲν ἔχεις ὅραρος νὰ μοῦ γράψῃς; ἀλλὰ διατί; ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ ἔγραψες συνά, ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν) Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ (κρίμα νὰ μὴν ἔλθῃ!) Ναυτάκι (ἔχει καλῶς) Ἀθανάσιον Διάκον, Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας κλ. κλ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβε μετὰ τὴν 22 Ὀκτωβρίου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν'ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

τῶν ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνωνται ἈΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δύρων ποιικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ 372.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου.

474. Δεξιόγραφος.

Εἰς σχῆμα γεωμετρικόν, Σύμφωνον ἐκολλήθη, Κ' ἔνε νησί ἐλληνικόν. Ἀμέσως ἐγεννήθη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δίκτυ Ὑποδοῦλου Ἑλλήνος

475. Στοιχειόγραφος.

Κάτοικος κράτους ἰσχυροῦ ὅα γίνω ἀμέσως τ' οὐρανοῦ, Φωνῇ δὲν προσθέσῃ Ὁ λύτης μου ἐτὶ μῆσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

476. Ἀναγραμματισμός.

Ὀμηρικὸν λεξίδιον Τὸ ἀναγραμματίζω, Καὶ πόλιν τῆς Ἠπείρου μας Με τοῦτο σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

477. Αἶνιγμα.

Δύσμορφον ἑρπετὸν τὸ ἀρσενικόν, Γυναικὶ ἱστορικῇ τὸ θηλυκόν, Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Οικονομοπούλου

478. Δίξυγον.

Νάντικταστάθου νὸ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκεται: ὁρίζοντως: ἄνω, μεγάλῃ δυνάμει τοῦ Κράτους, κάτω ἀρχαῖος ἑλλην ποιητῆς: καθέτως, κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: νῆσος αὐτόνομος, ἀριθμητικὸν ἀφηρημένον, δεικτικὴ ἀντωνυμία, κοινὴ λέξις πολυσήμαντος, συνώνυμος κάποτε μετ' ὁ σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

479. Μαρκὴ Εἰκὼν ἀνεῦ Εἰκόνος.

— Σήκω, Ἄννα, κ' ἔλα νὰ φάμε.
— Καὶ τί θὰ φάμε;
— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Καφέ

480. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ Συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν νῆσον τῆς Τουρκίας: 1, Νῆσος ἑνδοχὸς τῆς Ἑλλάδος: 2, Πρωτεύουσα Γερμανικοῦ Κράτους: 3, Χώρα τῆς Τουρκίας: 4, Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκῆ Λάρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

370. Σίτυλος (σῖ, Πύλος.) — 371. Χλόη-ζολή. — 372. Δίδω-Διδώ. — 373. Τὸ βαρέλι.

374. Π Λ Ι 375. Ὡδινεν ὄρος καὶ
Ο Ρ Ε ἔτεκε μὴν. (Ἡ ἀνάγνω-
Ι σις κατὰ στήλας, δεξιό-
Α θεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς
ω ι Τ ι τὰ κάτω.) — 376. Τὴν
ν ο Ι ν λύσιν, — 377. Ι Ω Ν Ι Α
ν α Κ ω α (Μά: Ἴος [Αἴμιος], ἼΩ-
ι ρ Π ω ς νᾶς [Ἰάσων], μὲν Ἰμιον
[νόμιμον]. ἸΑνός [Αἴ-
νός]). — 378. Ἀνάξιον
ἀνδρα μὴ ἐπαινέει διὰ πλοῦτον. — 379. Μὴ πολ-
λὰ λάλει. (Μῖ-πολλὰ λα-λι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους ποῦ ἔχον τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλουν ἀρετῶς τὰς εὐχὰς των γιὰ τὴ γιορτὴ μου. — Ἰδανικότης. (Θ, 344)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1909

Στὴν ἀγαπημένην μας Κόκκινη Παπαροῦνα, ἀναχωροῦσαν δι' Ἑλβετίαν πρὸς σπουδὴν, εὐχόμεθα καλὸ ταξίδι, καλὴν πρόοδον καὶ καλὴν ἀνάμωσιν. — Χρυσὸ Παγώνι, Χρυσὴ Μάσκα. (Θ, 346)

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος

Παρακαλῶ τὴν ἐξαδέλφη μου Ἀσπασίαν Βότσαρη νὰ μοῦ γράψῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς. — Ἀσπασία Ρώμα. (Θ, 348)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΑΡΧΗΡΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΕΦΕΤΕΙΝΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ